

Η ΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

(Παλαιὰ παράδοσις)

ΙΧΕ τελειώσει ὁ Θεὸς τὸ μέγα ἔργον τῆς δημιουργίας, εἶχε μάλιστα πλάσει καὶ τὸν Ἀδὰμ, κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοιώσιν του, καθὼς λέγει ἡ Γραφή. Ἐν τούτοις ὁ καλὸς Σαβαώθ δὲν ἦτο ἐντελῶς εὐχαριστημένος ἀφ' ὅσα ἐποίησεν, ἀπαράλλακτα καθὼς καὶ τὰ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοιώσιν του πλάσματα δὲν εἶνε ποτὲ ἐντελῶς εὐχαριστημένα καὶ μόλις ἐπιτύχωσι κάτι ζητοῦν ἀμέσως νέον. Κουρασμένος λοιπὸν ὅπως ἦτο ὁ Πλάστης ὡς ἐκ τῆς ταχύτητος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσε τὸ μέγα του ἔργον, ἀνεπαύετο ὑπὸ τὴν παχεῖαν σκιάν ὑπερμεγέθους χρυσομηλέας καὶ ἀνέπλαττεν ἐν τῇ φαντασίᾳ του, τίς οἶδε ὁποίους νέους κόσμους θαυμασιωτέρους καὶ τελειωτέρους.

Ἦτο περίπου τετάρτη μεταμεσημβρινή ὥρα. Κατὰ τὴν ὥραιαν ἐκείνην ἐποχὴν τῆς ἀνοιξέως τὸ φυτικὸν βασίλειον ἔθαλλε μὲ ὀλην τὴν δύναμιν καὶ τὸ σφρίγος τῆς ἀρτιγεννήτου ζωῆς. Τὰ μελωδικὰ ᾄσματα τῶν πτηνῶν ἦσαν πρωτότυπα, κυριολεκτικῶς καὶ μεταφορικῶς, ἡ δ' αὖρα διολισθαίνουσα ἡρέμα διὰ μέσου τοῦ πρασίνου φυλλώματος τῶν δένδρων ἐψιθύριζε στίχους γεμάτους ἀπὸ ποίησιν, αἰσθήματα καὶ ιδέας, στίχους τῆς ἰδικῆς τῆς ἀποκλειστικῶς ἐμπνεύσεως, διὰ τοὺς ὁποίους οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν κατηγορήσῃ ὡς στιχοκλόπον, ἀφ' οὗ οὐδεὶς πρὸ αὐτῆς ὑπῆρχε ποιητής. Ἡ πλάσις δλόκληρος ἐλάλει, ἐκινεῖτο, ἐσκόρπιζε τὸ ἄρωμα, τὴν χάριν, τὴν δρόσον τῆς, ἐτόνιζεν ὕμνον ἁρμονικὸν εἰς τὴν νεότητα, εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν δοτῆρα τῶν δύο αὐτῶν ἀγαθῶν. Ὁ Ὑψιστος δὲ νωχελῶς ἐξηπλωμένος παρετῆρει μὲ εὐφρόσυνον μειδίαμα τὸ καλλιτεχνικόν του δημιούργημα, τὸ ὁποῖον μὲ ἓνα του λόγον ἐγίνε καὶ μὲ μίαν του λέξιν ἠδύνατο νὰ βυθισθῇ εἰς τὸ χαῶδες ἄπειρον τῆς προτέρως του ἀνυπαρξίας.

Αἰφνης ὁ Θεὸς παρετῆρσε τὸν Ἀδὰμ νὰ διέρχεται τὰς ὑπὸ

μυριάδων ἀνθέων περιφρασσομένας ἀτραπούς τοῦ Παραδείσου με
νωθρόν καὶ ἄσκοπον βῆμα ἀνθρώπου ρεμβοῦ καὶ νοσταλγοῦντος.

— Ὁ κακόμοιρος! . . . ἐσκέφθη ὁ καλὸς Θεός, βαρύνεται κι' αὐ-
τὸς μόνος. Πράγματι τί ὠφελοῦν ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ, ὅταν
κανεῖς δὲν ἔχει πλησίον του κάποιον, με τὸν ὁποῖον νὰ συμμερίζεται
τὴν χαρὰν του καὶ τὴν εὐτυχίαν του;

Καὶ ἀνακαθίσας ὁ Πάνσοφος ἐξέφερε φιλοσοφικώτατα τὴν παροι-
μιώδη ἔκτοτε παραμείνασαν γνώμην· «μόνος του κανεῖς οὔτε εἰς
τὸν Παράδεισον εὐχαριστεῖται».

Ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Πλάστου, ἀπόρροια οὕσα τοῦ συναισθήματος
τῆς πλήξεως, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πολλάκις ἐν τῇ μονώσει
του θὰ ἐδοκίμασεν, ἔπεισεν αὐτὸν ὅτι ἀνάγκη ἐπείγουσα ἦτο νὰ
βελτιώσῃ τὴν θέσιν τοῦ Πρωτοπλάστου, ὃν ἡγάπα με ἄφατον τρυ-
φερότητα, καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ μελαγχολικὸν ἦθος εἶχεν ἀρχίσει νὰ
τῷ ἐμπνέῃ ἀνησυχίαν ζωηράν διὰ τὴν πολύτιμον ὑγείαν του.

Ἐννοεῖται οἰκοθεν, ὅτι δὲν ἐχρειάσθη νὰ δαπανηθῇ χρόνος πολὺς
ὅπως ἡ πανσοφία τοῦ Σαβασῶθ ἐξεύρῃ τὴν ποθητὴν θεραπείαν. Ἡ
θεὰ τοῦ Ἀδάμ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἰδέαν ἐνὸς ἄλλου πλά-
σματος τελειότερου, θελκτικωτέρου, ὡραιότερου. Ἀνελογίσθη ὁμοῦς
ἀμέσως τὰς φοβερὰς συνεπειὰς τῆς ζήλοτυπίας. Ἄν ἔξαφνα ὁ
Ἀδὰμ ἰδῇ ἐνώπιόν του ἄλλο πλάσμα, ὁμοῖον μὲν πρὸς αὐτόν, τελειό-
τερον ὁμοῦς καὶ ὡραιότερον αὐτοῦ, δὲν θὰ φοβηθῇ φυσικώτατα
μήπως ὁ νέηλος αὐτὸς τὸν ὑποσκελίσῃ ἐν τῇ πατρικῇ καρδίᾳ;

— Εἶνε ἀνάγκη, ἐσκέφθη τότε ὁ καλὸς Θεός, ὁ Ἀδὰμ νὰ ἀγα-
πήσῃ αὐτὸ τὸ νέον πλάσμα καὶ διὰ νὰ τὸ ἀγαπήσῃ αὐτὸς ὁ ἐντελὼς
ἄπειρος καὶ ἄγευστος τῶν ἡδονῶν τοῦ ἔρωτος, πρέπει νὰ τὸν συν-
δέῃ κάτι μαζί του. Οἱ δεσμοὶ τοῦ αἵματος εἶνε ἰσχυρότατοι. Κόπτω
ἐν τεμάχιον ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἀδάμ καὶ κατασκευάζω ἀπ' αὐτὸ
τὸν σύντροφον ἢ μᾶλλον τὴν σύντροφόν του, ὅπως τὴν ἔχω ἥδη
σχεδιάσει εἰς τὸν νοῦν μου.

Μειδιάμα αὐταρεσκείας διέστειλε τὰ θεῖα χεῖλη τοῦ Πλάστου ἐπὶ
τῇ σκέψει τοῦ νέου του καλλιτεχνήματος, χωρὶς δὲ νὰ χάνῃ καιρὸν
ἀπέστειλε τὸν Ὑπνον νὰ κοιμήσῃ τὸν Ἀδὰμ εἰς τὰς γλυκεῖας ἀγκά-
λας του. Καὶ καθ' ὃν χρόνον ὁ Πρωτόπλαστος ἔρρεγχε θορυβωδῶς,
μακαρίως παραδεδομένος εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Μορφέως, ὁ καλὸς
Θεὸς τὸν ἐπλησίασεν, καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ἀνάγκην χλωροφορμίου
καὶ πολλῶν χειρουργικῶν ἐργασιῶν, ἀπέκοψεν ἐκλεκτὸν τεμάχιον
ἐκ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς του — ἐκ τῆς ἀριστερᾶς διὰ νὰ εἶνε τὸ
μέρος ὅσον τὸ θανατὸν πλησιέστερον εἰς τὴν καρδίαν, τὴν πηγὴν
αὐτῆν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀγάπης — καὶ ἤρχισε με οἶστρον ἀλη-
θοῦς καλλιτέχνου νὰ ἐπεξεργάζεται τὴν ἁμορφον ὕλην.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ κλίνῃ πρὸς τὴν δύσιν της, ἡ δὲ
ὕπὸ τῆς ἡλικίας ἐξησθενημένη ὄρασις τοῦ Ὑψίστου ἤρχισε νὰ θαμ-

βοῦται. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ φρέατα τοῦ πετρελαίου δὲν εἶχον ἀκόμῃ ἀνακαλυφθῆ, τὰ δὲ λοιπὰ φωτιστικὰ εἶδη: τὸ ἀεριόφως, ἡ ἀσετυλίνη καὶ τὸ ἡλεκτρικὸν ἦσαν ἄγνωστα ἐντελῶς. Ἐδέξασε λοιπόν, διὰ νὰ τελειώσῃ τὴν ἀρξαμένην σπουδαίαν ἐργασίαν, ν' ἀνέλθῃ ὁ ἀπαράμιλλος Καλλιτέχνης εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ διατάξῃ τὰ τῆς λαμπροτάτης φωταφίας, ἡ ὁποία ἐγίνετο ἐκεῖ ἐπάνω καθ' ἐσπέραν.

Ἄνοικοκύρευτος ὅμως καθὼς ἦτο ὁ Πλάστης, ἀφῆκεν ἐκτεθειμένον τὸ αἱμάσσον τεμάχιον τῆς σαρκὸς τοῦ Ἀδάμ, ἡ δὲ γλυκεῖα ὁσμὴ του ἐγαργάλισε φοδερὰ τὴν ὄρεξιν μιᾶς ἐκεῖ που πλησίον ἐντὸς τῶν θάμνων κυρμένης ἀλώπεκος, ἡ ὁποία πλησιάσασα ὑπούλως ἀρπάζει τὸ κρέας εἰς τοὺς ὀδόντας τῆς καὶ φεύγει δρομαία, ὥσει διὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν πανόπτην Δημιουργὸν τὴν κακοῦργον πράξιν τῆς...

Τὴν αὐτὴν ἀκριδῶς στιγμὴν ἐπέστρεφεν ὁ Ὑψιστος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δώματος. Μόλις εἶδε τὴν ἀλώπεκα φεύγουσαν, μὲ τὸ κρέας εἰς τὸ στόμα, ὥρμησεν εἰς καταδιώξιν τῆς μὲ ὄσιν ταχύτητα ἐπέτρεπον εἰς αὐτὸν τὰ γηρατεῖα του.

Ἡ ἀλώπηξ ἔφευγε πρὸς τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου, τὴν ὁποίαν οὔτε ἄγγελος μὲ πυρίνην ρομφαίαν, οὔτε κανεῖς ἅγιος Πέτρος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐφύλαττε, ἀφ' οὗ ἄλλως τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχεν ἀκόμῃ συντελεσθῇ, οὔτε ἅγιος Πέτρος ἐχρειάζετο, οὔτε καὶ ὑπῆρχε, διότι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἦσαν ἄγνωστον φαινόμενον καὶ οἱ δίκαιοι ἐπίσης. Εἴσοδος καὶ ἔξοδος, κίνησις δηλ. πρὸς εἴσοδον καὶ ἔξοδον ἦτο πρᾶγμα ἀνύπαρκτον καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου ἔμεινε πάντοτε ἀνοικτή. Καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἀνοικτὴν θύραν ἔτρεχεν ὡς ἄνεμος ἡ κλέπτρια ἀλώπηξ.

Βλέπων ὁ Θεὸς ὅτι τὸ ὥραϊον ὄνειρόν του θὰ διελύετο μετ' ὀλίγον ὡς ἰστὸς ἀράχνης, κατέβαλε μίαν τελευταίαν προσπάθειαν, ἐδιπλασίασε τὴν ταχύτητα τοῦ βηματισμοῦ του καὶ κατῴρθωσε τέλος, ἀσθμαίνων καὶ κἀθιδρως, νὰ φθάσῃ τὴν ἀλώπεκα εἰς τὴν φλιάν τῆς θύρας.

Ἐσπρωξέ τότε τὴν θύραν μὲ ὁρμὴν, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἔξοδον εἰς τὸ παμπόνηρον ζῶον. Ἀλλ' αὐτὸ προλαβὼν διωλίσθησεν ἔξω τοῦ Παραδείσου. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ὅμως ὁ Ἀγιώτατος ἤρπασε τὸ ζῶον ἀπὸ τὴν οὐράν, ἡ ὁποία ἀποσπασθεῖσα ἐκ τῆς βάσεώς της ἔμεινεν ὀλόκληρος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πλάστου.

Ἡτένισε πρὸς στιγμὴν ὁ καλὸς Θεὸς τὴν σκληρὰν ἐκείνην καὶ νευρώδη ὕλην, τὴν ὁποίαν ἐκράτει τῶρα εἰς τὰς χεῖρας του ἀντὶ τῆς τρυφερᾶς καὶ σφριγώσης σαρκὸς τοῦ Ἀδάμ καὶ ἐκινήθη διὰ νὰ τὴν ἀπορρίψῃ, θακρύων σχεδὸν ἐκ τῆς λύπης. Ἡ ἀδυναμία ὅμως αὕτη τοῦ Δημιουργοῦ ὑπῆρξε βραχυτάτη. Ἡ συναίσθησις τῆς παντοδυναμίας του ἐπανῆλθεν ἰσχυροτέρα καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ὑπὸ τὸ γλυκὺ φέγγος τῶν ἀστέρων, κατὰ τὰς μυστηριώδεις ὥρας τῆς νυκτός, ἔπλασεν ἐκ τῆς οὐρᾶς τῆς ἀλώπεκος τὴν Εὐάν καὶ

ἔθεσεν αὐτὴν πλησίον τοῦ Ἀδάμ, ὅστις καὶ τὴν εὔρεν εἰς τὸ πλευρόν του ὅταν ἐξύπνησεν. Νὰ πιστεῦσωμεν ἄρα γε ὅτι τὸ νέον δημιουργήμα ἐκκληρονόμησεν ὅλα τὰ ἔνστικτα τοῦ πλάσματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν ἡ πρώτη ὕλη, ἐξ ἧς ἐπλάσθη;

Σάμος

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΕΥΛΑΒΗ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΟΝΩΦ

ΑΝΕΠΙΦΥΛΑΚΤΩΣ δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ ἀειμνήστου Ἀνδρέα Σιμόνωφ ὁ ἔξω ἐλληνισμὸς ἀπώλεσεν ἐν τῶν ὥραιότερων σεμνωμάτων του.

Γεννηθεὶς ἐν Τραπεζοῦντι, ὅπου διήνυσε τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς, μετῆλθε τὸ ἐμπόριον ἐν Βατούμ τῆς Ρωσσίας διακριθεὶς ὡς μέλος ἐπίλεκτον καὶ ἀγαπητότατον τῆς αὐτόθι Ἑλληνικῆς Κοινότητος, τῆς ὁποίας καὶ Πρόεδρος διετέλεσεν ἐπὶ μακρόν, ἀρωγὸς δὲ καὶ σύμβουλος πολῦτιμος. Ὁ ναὸς καὶ τὰ ἐκεῖ σχολεῖα εἶνε ἔργον σχεδὸν ἰδικόν του. Ἄνευ τῶν θυσιῶν καὶ τῶν μόχθων καὶ τῆς πρωτοβουλίας καὶ τῶν ἀγρύπνων προσπαθειῶν του δὲν θὰ ὑπῆρχον ἴσως εἰς τὴν ἀκμὴν εὐρίσκονται σήμερον. Ἡ ἀγαθότης τῶν αἰσθημάτων του καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ του μόρφωσις καὶ πολυμαθεῖα, πρὸς δὲ καὶ τὸ εἰλικρινὲς τοῦ ἡθους καὶ τοῦ χαρακτῆρος τὸν καθίστων ἰδιαίτατα ἀγαπητὸν καὶ μεταξὺ τῶν Ρώσων ἀκόμη, πολλάκις δὲ ἐξελέγη καὶ δημοτικὸς σύμβουλος Βατούμ.

Συνθεθεὶς διὰ γάμου μετὰ κόρης καθ' ὅλα ἀνταξίας αὐτοῦ, τῆς θυγατρὸς τοῦ κ. Ἡλίας Κωνσταντινίδου, ἐκ τῶν μᾶλλον διαπρεπῶν οἰκῶν τῆς Τραπεζοῦντος, ἀπεσύρθη μετὰ τινα ἔτη τοῦ ἐμπορίου ἐγκαταστθεὶς τῇ 1895 ἐν Ἑλλάδι, ἥτις ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἡ ἀφετηρία καὶ τὸ τέρμα ὅλων τῶν ὡραίων του ἰδανικῶν. Ἀνὴρ τῆς σκέψεως καὶ τῆς μελέτης, ἀφωσιώθη ἔκτοτε εἰς φιλολογικὰς καὶ θεολογικὰς ἀσχολίας. Ἐξεπόννησε τὴν σύνταξιν σπουδαιοτάτου Ρωσσο-Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ, ἐτοίμου ἤδη πρὸς ἐκδοσιν. Ἀκαταπόνητος, ὡς ἦτο καὶ ζηλωτὴς τῶν πατρίων, ἐπεδόθη ἰδιαίτερος εἰς τὴν μελέτην τῶν συγγραμμάτων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαύγασμα δὲ τῶν ἐνδελεχῶν μελετῶν του ὑπῆρξαν δύο ἀξιόλογοι αὐτοῦ συγγραφαὶ «Ἀμαρτία καὶ Ἀσθένεια» καὶ «Περὶ εὐτυχίας», λίαν ἐποικοδομητικαί, καὶ εἰς τὰς ὁποίας διαλαμβάνει ἡ αἰωνία ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ὁ Πλάτων διετύπωσε καὶ ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ διεκρυστάλλωσεν, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη εὐτυχία στηρίζεται μόνον εἰς τὴν ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀγαθοεργίαν. Καὶ ὁ Σιμόνωφ, ὅστις διεπίστωσε πάντοτε διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος ἐν τῇ ζωῇ τὴν ὑφίστην ταύτην ἀλήθειαν, ἦτο ὄντως ἐκ τῶν ὀλίγων καὶ ἐκλεκτῶν. Εἶχε φιλοπονήσει καὶ «Συλλογὴν Προσευχῶν», τὴν τελειοτέραν τῶν μέχρι τοῦδε, ἣν